Nr. 23. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, wtorek, dnia 3 czerwca 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu

z dnia 26 maja 1930 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc czerwiec 1930 rok wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 125 z dnia 31. V. 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1930 r.

w sprawie uznania nikotyny i jej pochodnych oraz ekstraktów tytoniowych za wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 4 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytuniowym (D. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Nikotyna i jej pochodne (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) oraz ekstrakty tytoniowe należą do artykułów będących w myśl ustawy o monopolu tytoniowym wyrobami tytoniowemi.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rz. Pol. Nr. 41, z dnia 31 maja 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU i HANLU.

z dnia 2 maja 1930 r.

w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 38-go ustawy z d. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy dwóch kategoryj robotników, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej:

1) robotników, którzy zatrudnieni byli w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych poza

granicami Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkując na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,

2) robotników, którzy poprzednio zamieszkiwali i byli zatrudnieni na terytorjum państwa obcego.

§ 2. Wymienieni w poprzednim paragrafie robotnicy mają prawo do otrzymania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o ile zadośćuczynią przepisom rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 278) z tem, że robotnicy ci:

1) w ciągu miesiąca po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 1 § 1-go, lub w ciągu 2 miesięcy po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych zagranicą, względnie 1 miesiąca po rozwiązaniu późniejszego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na terenie Państwa Polskiego, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 2 § 1-go, zgłoszą swoje roszczenia o zasiłek we właściwym urzędzie pośrednictwa pracy,

2) zgłaszając swoje roszczenia o zasiłki zgłoszą świadectwa pracy zagranicą, sporządzone z zachowaniem obowiązujących tam przepisów prawnych, względnie i świadectwa późniejszej pracy w przedsiębiorstwach, położonych na terenie Państwa Polskiego, stwierdzające, że robotnicy ci pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą lub też łącznie w przedsiębiorstwach położonych zagranicą i na terenie Państwa Polskiego, a należących do kategorji przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w art. 1-ym ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, co najmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego roszczenia o zasiłki.

Właściwym do przyjmowania zgłoszeń o zasiłki od robotników wymienionych w p. 2 § 1-go, a zgłaszających swoje roszczenia o zasiłki po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą, jest ten urząd pośrednictwa pracy, na terenie którego zameldowani są ci robotnicy.

§ 3. Autentyczność świadectw pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą powinna być potwierdzona drogą należytego poświadczenia ich przez właściwą władzę lokalną, na której terenie działania przedsiębiorstwo to się znajdowało, względnie przez Konsulat Polski, w przeciwnym razie świadectwa te nie będą przez urzędy pośrednictwa pracy honorowane.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia będą miały zastosowanie przy zachowaniu wzajemności do tych obywateli państw obcych, którzy odpowiadają § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W stosunku do kategorji robotników wymienionych w § 1-ym i 4-ym, których stosunek najmu pracy był rozwiązany przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nie wcześniej jednak niż w dniu 1-ym lutego 1930 r., terminy, ustalone w § 2 biegną, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) A. Prystor.
Kier. Min. Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 41 z dnia 31 maja 1930 r.

Obwieszczenia urzędowe.

OGŁOSZENIE.

Z dniem 6 czerwca 1930 r. otwarta zostanie dla ruchu kołowego szosa powiatowa Makoszowy—Kończyce oraz z dniem 10 czerwca 1930 r. szosa powiatowa Siemianowice—Szopienice.

Katowice, dnia 4 czerwca 1930 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler.

OGŁOSZENIE.

Z dniem 11 czerwca 1930 r. zamknięta zostanie dla ruchn kołowego szosa powiatowa Mysłowice—Brzezinka na odcinku od km. 36,5—37,0.

Objazd ul. Dr. Grażyńskiego w Brzęczkowicach.

Katowice, dnia 5 czerwca 1930 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler.

STAROSTWO KATOWICE d. 27. V. 1930 r.
L. G. 222|51.

OBWIESZCZENIE.

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 16 maja 1930 r. l. dz. P. II—2904/3 zawiadamia, że w zagrodach Ignacego Szneidera, Ryszarda Kaintocha i Wiktora Golacza w Halembie, Jana

Klozego w Wielkiej Dąbrówce zaraza pomoru świń wygasła.

Starostwo w Rybniku pismem z dnia 21 maja 1930 r. L. dz. P—113 zawiadamia, że wściekliznę psów w Rydułtowach uznano za wygasłą.

Starosta
w. z.
(—) Richter.

ŚLĄSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
w Katowicach.

L. K. 300/7.

Katowice, dnia 17 maja 1930 r.

Dotyczy: wywłaszczenia gruntów pod budowę kolejowego dworca rozrządowego w Janowie Śląskim.

OGŁOSZENIE

Celem ustalenia wysokości odszkodowania za niżej wyszczególnione, a wywłaszczyć się mające pod budowę kolejowego dworca rozrządowego w Janowie Śląskim grunta będące własnością firmy Giesche S. A. w Katowicach zarządzam na podstawie paragr. 25 ustawy o wywłaszczeniu nieruchomości z 11. VI. 1874 (Zb. U. str: 221) komisyjną rozprawę na miejscu na dzień 6 czerwca 1930 r. o godz. 9-tej.

Wzywam przeto wszystkich interesowanych do strzeżenia swych praw w oznaczonym wyżej terminie z tem, że w razie niezjawienia się na rozprawę ustali się bez ich współdziałania wysokość odszkodowania i zarządzi wypłatę odnośnej sumy, względnie złożenie jej do depozytu sądowego.

L. p.	Oszacowanie gruntu według I katastru			Właściciel	Oszacowanie gruntu według ks. gruntowej			Rodzaj uprawy	Powierzchnia podlegająca wywłaszczeniu		
	Gmina	Nr. mapy	Nr. parcel		Gmina	tom	karta		ha	ar	m²
	obszar dworski Giszowiec	1	188/47	Giesche S. A. w Katowicach	obszar dworski Giszowiec	I	5	las	—	56	—
			214/46			"	"	"	—	22	70
			218/43	"		"	"	droga	—	2	60
	"		74/45	"	"	"	"	las	1	15	70
	"		145/55	"	"	"	"	"	—	51	20
	"		60/47	"	"	"	"	"	—	32	—
	"		62/46	"	"	"	"	"	—	31	20
	"		219/43	"	"	"	"	droga	—	1	—
	"		68/45	"	"	"	"	las	—	15	50
	"		146/55	"	"	"	"	"	1	16	—
	"		64/45	"	"	"	"	"	—	49	90
	Mysłowice	1	161/55	"	Mysłowice	X	373	"	1	14	40
	Zamek		151/55	"	Zamek	X	373	"	1	23	80

(—) Dr. Małodobry
Komisarz dla spraw wywłaszczeniowych.

STAROSTWO KATOWICE
L. dz. G—3033.

Ogłoszono.

Katowice, dnia 3 czerwca 1930 r.

Starosta
w z.
(—) Richter.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570). r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

275. (Art. 28). Jeżeli notarjuszowi, mającemu siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodek cywilny austrjacki, przedstawiono celem dokonania czynności urzędowej pismo, które podlega opłacie stemplowej, ale od którego opłata, do chwili przedstawienia pisma notarjuszowi, nie została uiszczona lub została uiszczona w kwocie niedostatecznej (art. 27, punkt 2 u. o. s.), to w myśl art. 28 (ustępu drugiego) u. o. s. notarjusz uzależnia dokonanie czynności urzędowej od uprzedniego uiszczenia opłaty.

Ponieważ powołany ustęp drugi art. 28 u. o. s. ogranicza się do wypowiedzenia powyższej tezy i stosowania jej nie uzależnia od żadnych dalszych warunków, przeto teza ta ma zastosowanie w szczególności:

1) jeżeli do dnia, w którym pismo zostało notarjuszowi przedstawione celem dokonania czynności urzędowej, jeszcze nie upłynął termin uiszczenia opłaty, przewidzianej bądź w części drugiej u. o. s. bądź w postanowieniach ogólnych, znajdujących się w części pierwszej u. o. s., poza art. 28;

2) jeżeli pismo podlegające opłacie przedstawia notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej osoba, która ani w myśl art. 15 u. o. s. ani też w myśl postanowień specjalnych, zawartych w części drugiej u. o. s., nie jest obowiązana do uiszczenia opłaty od owego pisma.

Zasada podana pod 1) wynika również z art. 19 u. o. s. oraz z ustępu trzeciego art. 28 u. o. s., w myśl którego przedstawienie notarjuszowi pisma, podlegającego opłacie, po upływie terminu wskazanego w innym przepisie u. o. s., pociąga za sobą wymierzenie przez notarjusza nietylko opłaty pojedyńczej ale też podwyżki; zasada ta wynika też z ustępu ostatniego art. 20 u. o. s.

Przykłady ad. 1).:

a) Weksel, wystawiony zagranicą a wymieniający obok nazwiska trasata miejsce znajdujące się w Polsce (art. 122, ustęp ostatni, punkt 1. u. o. s.), został przesłany do Polski osobie, która jest indosatarjuszem zastępczym (wykładnia nr. 263, ogłoszona w numerze 9-ym Dziennika Urzędowego z 1930 r.) a ten indosatarjusz, zgodnie z otrzymanem zleceniem, przedstawia weksel trasatowi do przyjęcia. Trasat odmawia przyjęcia, wobec czego indosatarjusz zastępczy składa weksel notarjuszowi celem sporządzenia protestu. W tym przypadku notarjusz winien uzależnić sporządzenie protestu od uprzedniego uiszczenia opłaty stemplowej od wekslu, jakkolwiek według wykładni nr. 165, ogłoszonej w n-rze 22 Dziennika Urzędowego z 1928 r. i powołanej wyżej wykładni nr. 263, nie upłynął jeszcze termin uiszczenia opłaty, gdyż ani trasat (który odmówił przyjęcia) ani indosatarjusz zastępczy (co do którego nie zaszły warunki, wymienione w ustępie przedostatnim art. 125 u. o. s.) nie są jeszcze obowiązani do uiszczenia opłaty.

b) Notarjusz ma uzależnić sporządzenie protestu od uprzedniego uiszczenia opłaty również wówczas, jeżeli weksel określony wyżej pod a) został — przed akceptowaniem — przesłany do Polski osobie, która jest indosatarjuszem zwyczajnym (art. 15 prawa wekslowego; Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 100, poz. 926), a która przed upływem terminu, przewidzianego w zdaniu ostatniem ustępu drugiego art. 125, t. j. przed upływem tygodnia do otrzymania wekslu, składa weksel notarjuszowi celem sporządzenia protestu z powodu nieprzyjęcia.

Przykład ad 2).

Dokument prywatny, stwierdzający umowę, zawartą między osobami A. i B., przedstawia notarjuszowi osoba C. celem zaświadczenia daty dokumentu. Notarjusz winien uzależnić zaświadczenie od uprzedniego uiszczenia opłaty od tego dokumentu, choćby osoba C., która — nie będąc stroną w umowie—nie jest obowiązana do uiszczenia opłaty w myśl punktu 1 a. art. 15 u. o. s., nie była też prawonabywcą osoby A. ani osoby B. (art. 15, punkt 1 c, o. u. s.).

Przykładem zastosowania zasady, podanej pod 2) jest również przypadek, opisany wyżej pod a). (L. D. V. 3993/6/30).

276. (Art. 142). Uwolnienie od opłat stemplowych — przewidziane w punkcie 13 art. 142 u. o. s. — obejmuje wszelkie podania, wnoszone przez związki rewizyjne do władz państwowych

w sprawach spółdzielni, w szczególności też odwołania, wnoszone przez związki rewizyjne w imieniu spółdzielni na mocy art. 46 (ustępu ostatniego) u. o. s. i artykułu 125 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z 1925 r. poz. 411), jak również odwołania, które związek rewizyjny wnosi w imieniu poszczególnych spółdzielni od wymiaru podatku przemysłowego, o ile czyni to na podstawie udzielonego mu przez Ministerstwo Skarbu ogólnego upoważnienia do wnoszenia takich odwołań.

O ileby urząd państwowy był zdania, że związek rewizyjny, jako taki, nie ma prawa w danej sprawie występować w imieniu spółdzielni i, na skutek takiego stanowiska owego urzędu, związek rewizyjny wniósł podanie, zaopatrzone w pełnomocnictwo, otrzymane przez związek od spółdzielni, o której sprawę się rozchodzi, wówczas to podanie nie korzysta z uwolnienia od opłaty stemplowej, gdyż musi być uważane jako wniesione przez spółdzielnię, a nie przez związek rewizyjny; związek bowiem ten występuje w tym wypadku wyłącznie jako pełnomocnik, a tę funkcję może wykonać nietylko związek rewizyjny, ale też każda inna osoba (L. D. V. 3005/6/30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 15, z dnia 26 maja 1930 r.

OGŁOSZENIA.

Wirek (Antonienhütte) Kasa Oszczędności i Pożyczek Sp. zap. z nieogr. poręką w Wirku (Antonienhütte) podaje do publicznej wiadomości, że wyżej wymieniona Kasa uchwałą walnego zebrania z dnia 16. 4. 30 r. i 2. 5. 30 r. rozwiązaną została.

Wzywa się wszystkich wierzycieli do zgłoszenia swych pretensji do dnia 1. października 1930 r.

Likwidatorzy

M. Perl. Hora.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.

122